

Arrest

nr. 260 673 van 15 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28 - 30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 april 2021 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor toelating tot verblijf in functie van zijn echtgenote.

Op 21 april 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

[...]

Betrokkene diende op 04.02.2021 een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 10 in functie van zijn echtgenote D. G. (RR: [...], hierna de referentiepersoon).

Bij de aanvraag tot gezinshereniging legt betrokkene de volgende documenten voor inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

*-aanslagbiljet op naam van de referentiepersoon dd. 20/10/2020 over de inkomsten van 2019
-werkloosheidsattest op naam van de referentiepersoon dd. 14/01/2021, waarop staat dat de referentiepersoon sedert januari 2020 tot en met december 2020 werkloosheidsvergoedingen heeft ontvangen.*

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat betrokkene niet voldoende bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Volgens artikel 10 §5, tweede lid, 3° worden deze maar in aanmerking genomen voor zover de vervoegde vreemdeling kan bewijzen dat zij actief werk zoekt. Betrokkene legt echter niets voor in deze zin. In overeenstemming met artikel 10 §5, tweede lid, 3° kunnen we dus de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking nemen. Ook het aanslagbiljet over de inkomsten van 2019 kunnen wij niet in aanmerking nemen als bewijs van bestaansmiddelen, daar dit document geen recent beeld kan schetsen van de huidige situatie omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het aanslagbiljet gaat immers over een periode van meer dan een jaar vooraleer betrokkene de verblijfsaanvraag indiende. Verder maakte betrokkene geen andere bewijsstukken over omtrent de inkomsten vanaf 1 januari 2021 tot op heden, en is het voor onze dienst onduidelijk wat de hedendaagse bestaansmiddelen van de referentiepersoon precies inhouden.

Aangezien de bewijzen van bestaansmiddelen niet worden aanvaard, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art. 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25.04.2015, met verwijzing naar arrest 'RvS 223.807 d.d. 11.07.2013). Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

1 De onnodige vermelding doorhalen.

2 Het artikel van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat moet worden toegepast vermelden.

3 Enkel invullen indien de vreemdeling over een dergelijk identificatienummer beschikt.

4 De onnodige vermelding doorhalen en de hoedanigheid van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft, aanduiden.

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en zijn echtgenote drie inwonende kinderen hebben, nl. K. X. (°06/12/2019), M. L. (°02/09/2010) en M. 'F. (°26/03/2007), waarvan X. het gezamenlijke kind is van de aanvrager en de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen

uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie het kind het beste kan verblijven. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Le requérant prend un moyen unique tiré de :

- la violation des articles 10, §5 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;*
- la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*
- la violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci des devoirs de prudence et de minute et du principe audi alteram partem ;*

En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse considère que le requérant ne démontre pas que son épouse bénéficie de moyens d'existence stables, réguliers et suffisants, les allocations de chômage dont l'intéressée bénéficie ne pouvant être prise en considération dès lors que n'ont pas été produites les preuves d'une recherche active d'emploi ("Volgens artikel 10 §5, tweede lid, 3° worden deze maar in aanmerking genomen voor zover de vervoegde vreemdeling kan bewijzen dat zij actief werk zoekt. Betrokkene legt echter niets voor in deze zin. In overeenstemming met artikel 10 §5, tweede lid, 3° kunnen we dus de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking nemen.") ;

Alors que,

L'article 58, §1er de l'Arrêté royal du 25.11.1991 portant réglementation du chômage expose que :

« Pour bénéficier des allocations, le chômeur complet doit rechercher activement un emploi (...) » ;

Le contrôle de cette recherche active d'emploi est confié aux organismes régionaux de mise à l'emploi et, en cas d'évaluation négative, des sanctions sont prévues à l'article 58/9 de la l'AR précité ;

La recherche active d'emploi est donc consubstantielle au fait de bénéficier d'allocations de chômage ;

Les travaux préparatoires de la loi du 08.07.2011 (ayant inséré dans la loi du 15.12.1980 l'article 10, §5 dans sa forme actuelle) lie d'ailleurs la preuve d'une telle recherche active d'emploi à l'absence de sanction administrative ou de suspension du paiement des allocations de chômage (DOC 53 0443/018, page 147) ;

En l'espèce, l'attestation produite relativement aux allocations versées à Mme D. ne fait état d'aucune retenue autres que des montant versés en avance ;

Par ailleurs, l'article 10, §5 de la loi du 15.12.1980 n'impose pas que, pour que les allocations de chômage puisse être prises en considération à titre de moyens d'existence, l'étranger qui demande la reconnaissance d'un droit de séjour rapporte les preuves d'une recherche active d'emploi dans le chef

de son membre de famille rejoint, mais seulement que celui-ci « puisse prouver qu'il cherche activement du travail » ;

Dès lors, dans un contexte où le fait de bénéficier d'allocations de chômage implique l'obligation de chercher activement du travail et où l'attestation produite ne laisse apparaître aucune retenue d'allocations à titre de sanction administrative, puisque la loi du 15.12.1980 n'impose pas formellement que la preuve d'une telle recherche soit produite, la partie adverse ne pouvait refuser la demande au seul motif que de telles preuves n'avaient pas été communiquées, sans que le requérant n'ait été avisé que ces preuves étaient jugées nécessaires par la partie adverse et sans qu'il lui soit demandé de les produire ;

La décision n'est pas valablement motivée est prise en violation du droit d'être entendu ;”

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet eerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 10, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De wetgever heeft in artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft voorzien dat werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wanneer de Belgische referentiepersoon eveneens kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker enkel een aanslagbiljet voorlegt op naam van de referentiepersoon voor de inkomsten van 2019 en een werkloosheidsattest waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert januari 2020 tot en met december 2020 een werkloosheidsvergoeding heeft ontvangen. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker aan de hand van de voormelde stukken niet aannemelijk maakt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. Wat betreft het aanslagbiljet motiveert verweerder dat dit document geen recent beeld kan schetsen over de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, aangezien dit stuk dateert van een periode van meer dan een jaar voor het indienen van de verblijfsaanvraag. Er wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen voorlegt omtrent de inkomsten vanaf 1 januari 2021, waardoor het volgens verweerder onduidelijk is wat de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon inhouden.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat uit het gegeven dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt, automatisch volgt dat hij actief naar werk zoekt gezien dit, overeenkomstig artikel 58, § 1, van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, een voorwaarde is voor het ontvangen van een werkloosheidsuitkering. Verzoeker voert aan dat hij door het neerleggen van het werkloosheidsattest wel degelijk heeft aangetoond dat zijn echtgenote actief naar werk zoekt. Verzoeker betoogt daarenboven dat artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet niet vereist dat er daadwerkelijk een bewijs wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, maar louter bepaalt dat een dergelijk stuk “kan” worden voorgelegd.

Wat betreft de bewoording van artikel 10 van de vreemdelingenwet, dient de Raad in de eerste plaats eraan te herinneren dat de bewijslast inzake de bestaansmiddelen, en meer bepaald het gegeven dat de referentiepersoon actief werk zoekt, op verzoeker rust. Daarenboven dient te worden gewezen op de uitdrukkelijke wil van de wetgever dat, opdat een verblijfsrecht overeenkomstig artikel 10 van de vreemdelingenwet kan worden toegestaan, afzonderlijk het bewijs dient te worden geleverd dat de referentiepersoon actief werk zoekt. Ook al houdt het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering in beginsel in dat er sprake is van werkbereidheid en het zoeken naar werk, overeenkomstig artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet, dient verzoeker bijkomend aan te tonen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. De bevoegdheid om na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht, en meer bepaald om na te gaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wordt geregeld door de vreemdelingenwet en niet door het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering. Waar verzoeker verwijst naar de voorbereidende werkzaamheden en aanvoert dat de afwezigheid van administratieve sancties of opschorting van de werkloosheidsuitkeringen genoegzaam bewijs vormt van het actief zoeken naar werk, treedt de Raad dit betoog niet bij. De bedoelde passage betreft slechts een aantal voorbeelden, vernoemd door de indiener van het wetsvoorstel, en doet geen afbreuk aan de duidelijke voorwaarde, bepaald in artikel 10, §5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet, dat werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit verzoekers betoog blijkt niet dat het voor hem onmogelijk was om bijkomende stukken neer leggen die aantonen dat de referentiepersoon naar werk zocht. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden aangenomen dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing actief zocht naar werk.

Waar verzoeker ter terechtzitting een afsprakenblad van de VDAB voorlegt, merkt de Raad op dat dit niet ter beoordeling werd voorgelegd aan de verwerende partij, die hier dan ook geen rekening mee kon houden.

Het door verzoeker ingeroepen beginsel *audi alteram partem* heeft dezelfde inhoud als het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht binnen het recht van de Europese Unie (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727).

Waar verzoeker aanhaalt dat de verwerende partij, vooraleer een beslissing te nemen omtrent het gevraagde verblijfsrecht, hem alsnog had moeten uitnodigen om bijkomende stukken neer te leggen, wijst verweerder erop dat de hoorplicht niet inhoudt dat verwerende partij ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens zij haar beslissing wil baseren wanneer verzoeker reeds de gelegenheid heeft gehad om zijn standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt. 69).

De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Verzoeker kon alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en het administratief dossier blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid en verschillende documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn aanvraag. Verwerende partij heeft bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag rekening gehouden met alle door verzoeker voorgelegde bewijsstukken.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT